

## МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ СТВОРЕННЯ ІНДУСТРІАЛЬНИХ ПАРКІВ

©2026 ІСМАІЛОВ А.

УДК 338.45:330.43; 332.1  
JEL Classification: C43; L52; O18; R58

Ісмаїлов А.

### Методичні засади оцінки ефективності створення індустріальних парків

Метою статті є обґрунтування методичного підходу до оцінки ефективності створення індустріальних парків (ІП) у країні. У статті систематизовано наукові підходи до оцінки ефективності ІП, які охоплюють економічний, інституційний та просторовий виміри: класичний підхід, що спирається на теорію агломераційних ефектів; інституційний напрям, який акцентує увагу на якості управління парками; та підхід вітчизняних дослідників, зосереджений на аналізі бар'єрів імплементації реформи ІП в Україні. Проаналізовано міжнародну практику оцінювання ІП та еко-індустріальних парків (ЕІП) – Міжнародні рамкові положення про ЕІП (UNIDO, World Bank, GIZ), індійську систему рейтингування (IPRS 3.0), китайську ієрархічну систему стандартів та стандарт HJ 274-2015, а також підхід ОЕСР на засадах place-based політики. Встановлено, що відкрита інформаційна база України щодо ІП має переважно реєстраційно-декларативний характер, що унеможливує пряме застосування висвітлених міжнародних методик. На цій основі запропоновано авторську методику оцінки ефективності створення ІП у вигляді моделі адитивної згортки семи зважених компонентів (логістика, енергоресурси, тип території, керуюча компанія, якорне підприємство, спеціалізація, безпека), адаптовану до наявної інформаційної бази та актуальних пріоритетів державної політики воєнного періоду.

**Ключові слова:** індустріальний парк; еко-індустріальний парк; ефективність; методика оцінювання; індустріальна політика; керуюча компанія; промислова спеціалізація.

**DOI:** <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2026-2-88-98>

**Рис.: 2. Бібл.: 32.**

**Ісмаїлов Алтан** – аспірант, Науково-дослідний центр індустріальних проблем розвитку НАН України (пров. Інженерний, 1а, 2 пов., Харків, 61166, Україна)

**E-mail:** [altanismaailov28@gmail.com](mailto:altanismaailov28@gmail.com)

**ORCID:** <https://orcid.org/0009-0004-0281-7062>

UDC 338.45:330.43; 332.1  
JEL Classification: C43; L52; O18; R58

### Ismailov A. Methodical Principles For Assessing the Efficiency of Creating Industrial Parks

The article aims to substantiate a methodological approach to assessing the efficiency of creation of industrial park (IP) in a country. The scientific approaches to IP efficiency assessment are systematized, covering economic, institutional and spatial dimensions: the classical approach, grounded in agglomeration-effects and cluster-development theory; the institutional strand, which emphasizes park-management quality; and the approach of domestic scholars focused on implementation barriers of Ukraine's IP reform. International practices for evaluating IPs and eco-industrial parks (EIPs) are analyzed, including the International EIP Framework (UNIDO, World Bank, GIZ), India's Industrial Park Rating System (IPRS 3.0), China's hierarchical standards system together with standard HJ 274-2015, and the OECD's place-based policy approach. It is found that Ukraine's open information base on IPs is predominantly registration-declarative in nature, which precludes direct application of comprehensive international methodologies. On this basis, an original assessing the efficiency of creation of IPs is proposed, structured as an additive convolution model of seven weighted components (logistics, energy resources, site type, management company, anchor enterprise, specialization, security), adapted to the available information base and to the current priorities of the State policy during the wartime.

**Keywords:** industrial park; eco-industrial park; efficiency; assessment methodology; industrial policy; management company; industrial specialization.

**Fig.: 2. Bibl.: 32.**

**Ismailov Altan** – Postgraduate Student, Research Centre for Industrial Problems of Development of NAS of Ukraine (2 floor 1a Inzhenernyi Ln., Kharkiv, 61166, Ukraine)

**E-mail:** [altanismaailov28@gmail.com](mailto:altanismaailov28@gmail.com)

**ORCID:** <https://orcid.org/0009-0004-0281-7062>

**Вступ.** У Порядку денному у сфері сталого розвитку до 2030 року підкреслено важливу роль інклюзивної та сталої індустріалізації, а також інфраструктури, що сприяє подоланню бідності. Проте у країнах, що розвиваються, все частіше спостерігається передчасна деіндустріалізація, і частка промисловості у внутрішньому валовому продукті (ВВП) скорочується. Індустріальні парки (ІП) виробляють суспільні блага та підтримують програмні заходи залучення інвестицій, і таким чином слугують своєрідним каталізатором, який дає поштовх промислового розвитку. Слід зауважити, що індустріальні парки сприяють досягненню Цілей сталого розвитку: вони створюють умови для соціально та екологічно відповідальної індустріалізації на своїй території і слугують прикладом, який можна масштабувати в національному вимірі [1].

**Огляд літератури.** Питанням розвитку індустріальних парків присвячено роботи цілої плеяди вчених, а також фахівців міжнародних організацій (OECD, UNIDO, World Bank та ін.). Серед наукових публікацій доцільно зазначити роботи Т. Farole та G. Akinci, D. Z. Zeng, O. Акімової і Д. Ліннік, В. Бойко та А. Бойко, В. Галасюка, Н. Горностай та О. Михальченкової, О. Івашко, М. Кизима, Д. Костенка, В. Хаустової [2–14] та ін.

Як показав аналіз та узагальнення наявного наукового наробку у сфері ІП, питання оцінки ефективності їх створення як інструменту регіональної промислової політики займає значне місце у сучасному науковому дискурсі, охоплюючи економічний, інституційний та просторовий виміри.

Класичний підхід, представлений у роботах Т. Фароле та Дж. Акінчі, розглядає ІП та спеціальні економічні зони крізь призму теорії агломераційних ефектів і кластерного розвитку, акцентуючи увагу на здатності таких структур знижувати трансакційні витрати резидентів та стимулювати міжфірмову кооперацію. Методологічно ця школа спирається на порівняльний аналіз показників зайнятості, обсягів інвестицій та експортної орієнтації резидентів до і після їх розміщення у парку.

Інституційний напрям (праці Д. Зенга, аналітичні матеріали ЮНІДО та ін.) акцентує увагу на якості управління парками, прозорості надання пільг та відповідності нормативно-правової бази міжнародним стандартам як визначальних факторів успішності проектів. У цій традиції ефективність оцінюється не лише кількісними індикаторами, а й якісними критеріями - інституційною спроможністю керуючих компаній, наявністю механізмів моніторингу та довгостроковою стратегією розвитку території.

Третій напрям, представлений у роботах вітчизняних дослідників (зокрема в контексті реформи 2012–2021 рр. у сфері індустріальних парків України), концентрується на аналізі бар'єрів імплементації: недостатності інфраструктурного фінансування, обмеженості фіскальних стимулів та слабкій координації між державним і місцевим рівнями врядування (праці Хаустової В., Акімової О., Івашко О. та ін.).

Узагальнюючи, необхідно зазначити, що наразі у літературі відсутній єдиний консенсус щодо універсальної методики оцінювання ефективності ІП: превалює комбінований підхід, що поєднує кількісні (мультиплікатор зайня-

тості, обсяги залучених інвестицій, рівень заповнюваності та ін.) та якісні показники (інституційна якість, інвестиційний клімат та ін.), що й визначає актуальність подальших досліджень у цій сфері.

**Метою статті** є обґрунтування методичного підходу до оцінки ефективності створення індустріальних парків в країні.

**Результати.** Загальне визначення індустріального парку – «земельна ділянка, забудована й поділена на зони відповідно до генерального плану, де наявна дорожньо-транспортна й комунальна інфраструктура, а також іноді об'єкти спільного користування для груп виробничих підприємств».

Термін «індустріальний парк» також можна застосовувати ширше, наприклад, до таких понять, як зона вільної торгівлі, експортно-переробні зони, спеціальні економічні зони, високотехнологічні зони, вільні порти (порто-франко), промислові зони тощо. Велика кількість термінів і понять, пов'язаних із індустріальними парками, пояснюється, зокрема, різними цілями, функціями або організаціями парків, різною політико-економічною термінологією у різних країнах, а також бажанням упорядників парків або програм розвитку парків вирізнити себе серед конкурентів. Тому будь-яке визначення індустріального парку, яке претендує на повноту, має бути достатньо широким, щоб охопити все розмаїття типів парків [1]. Однак усі вони позначають спеціальну територію, де «власне» промислова діяльність поєднується з комерційною, і для їхньої ефективної роботи створюється інтегрована інфраструктура [15].

У Законі України «Про індустріальні парки» індустріальний (промисловий) парк це визначена ініціатором створення індустріального парку відповідно до містобудівної документації облаштована відповідною інфраструктурою територія, у межах якої учасники індустріального парку можуть здійснювати господарську діяльність у сфері переробної промисловості, переробки промислових та/або побутових відходів (крім захоронення відходів), альтернативної енергетики, зберігання енергії, а також науково-технічну діяльність, діяльність у сфері інформації і електронних комунікацій на умовах, визначених цим Законом та договором про здійснення господарської діяльності у межах індустріального парку [16].

Законом «Про індустріальні парки» також визначаються правові, економічні та організаційні засади створення та функціонування ІП. Цей документ спрямований на створення сприятливих умов для розвитку індустріальної інфраструктури та впровадження стимулів, зокрема митно-податкових пільг, для залучення інвестицій у реальний сектор економіки [16].

У світовій практиці ІП та еко-індустріальні парки (ЕІП) розглядаються не лише як фізичні локації для розміщення підприємств, а як організовані інфраструктурні платформи, що стимулюють інвестиції, інновації, інтеграцію у глобальні ланцюги доданої вартості та підвищення конкурентоспроможності національних економік.

Індустріальні парки можуть мати як позитивний, так і негативний вплив. Вони сприяють економічному зростанню та соціальному розвитку, але їхня діяльність може

мати і негативні наслідки. Зокрема, вони спричиняють зміни клімату та забруднення, вичерпують природні ресурси, часто відзначаються поганими умовами роботи та негативним впливом на сусідні громади. Саме тому планування та управління індустріальними парками має грамотно знижувати їхній негативний вплив, забезпечувати економічну, соціальну та екологічну вигоду [15].

На глобальному рівні інтеграцію концепції сталого розвитку у практику функціонування ІП стимулюють міжнародні організації. Міжнародні рекомендації для індустріальних парків, розроблені Організацією Об'єднаних Націй з промислового розвитку (UNIDO), Світовим банком та німецьким товариством з міжнародного співробітництва (GIZ), є комплексними керівними принципами, що формують глобальний стандарт оцінки індустріальних парків. Міжнародні рекомендації для індустріальних парків окреслюють інтегрований підхід, центральним елементом якого є концепція еко-індустріальних парків (EIP), яка вимагає поєднання економічних, екологічних та соціальних аспектів в плануванні та управлінні територіями [15].

Концепція еко-індустріальних парків виникла як відповідь на екологічні виклики та зростаючі вимоги до сталого розвитку. Концепція еко-індустріальних парків – продуктивний інтегрований підхід, що може стимулювати та розширити зусилля приватного та державного секторів у сфері інклюзивного та сталого промислового розвитку.

Розроблені «Міжнародні рамкові положення про еко-індустріальні парки: Версія 2.0» [15] зосереджені на чотирьох основних питаннях: діяльності керуючої компанії парку, його екологічних, соціальних та економічних показниках. Використовуючи наведені в цьому документі передумови та цільові показники як бенчмарки, уряди конкретних країн можуть визначити власні значення для них. У такому разі для отримання статусу ЕІП індустріальним паркам країни потрібно буде відповідати національним стандартам.

Основні вимоги до ЕІП стосуються: ефективної структури управління; заходів ресурсоефективного та чистого виробництва на рівні парку та, де це можливо, на рівні окремих підприємств; промислового симбіозу та синергії; взаємодії з місцевою громадою та природним середовищем; просторового планування та зонування; задовільних

умов праці та проживання; колективного використання інфраструктури парку, наприклад, роботи інженерних мереж, надання послуг менеджменту тощо.

У межах цього документа поняття «управління парком» позначає сферу повноважень і впливу управителя («оператор» чи «керуюча компанія парку») в таких питаннях, як планування, розвиток парку, його операційне забезпечення. Він не стосується діяльності керуючих чи регуляторних установ вищого рівня. Керуюча компанія парку – це суб'єкт, що здійснює управління та забезпечує повсякденну діяльність парку, обслуговує резидентів, інфраструктуру парку та його майно, займається просуванням та маркетингом парку, а також взаємодією з органами влади та громадою від імені підприємств-резидентів. Зосереджуючись саме на рівні управління парком, автори документу прагнуть уможливити порівняння індустріальних парків та зон у різних країнах. Усі парки розглядаються крізь єдину призму – як системи, що включають в себе власне територію парку та його майно, керуюча компанія, резидентів, сусідні громади та органи влади.

Рамкові положення про ЕІП містять «передумови» та власне «цільові показники» для парків. Передумови – базові параметри, яких парк повинен досягти, аби розпочати перетворення на ЕІП, а цільові показники – характеристики, яким має відповідати розвинений ЕІП. Серед вимог є як якісні, так і кількісні показники. Цей підхід є гнучким і може застосовуватися до різних типів індустріальних парків [15].

Базовою вимогою до ЕІП є відповідність усім місцевим і національним нормативним актам. На рис. 1 наведено вимоги рамкових положень до ЕІП за напрямками, на основі яких рекомендується проводити оцінку парку.

Як видно з рис. 1, методологія оцінки за міжнародними рамковими положеннями базується на розподілі показників на чотири ключові категорії, кожна з яких містить передумови (якісні критерії) та специфічні індикатори результативності (кількісні критерії). Загалом система налічує 64 індикатори, що дозволяє провести глибокий аудит як діючих, так і новостворюваних об'єктів.

Процес оцінювання полягає у перевірці того, чи задовольняє парк ці 64 вимоги. За кожну виконану вимогу парк отримує певну кількість балів. Загальний рейтинг

| Діяльність керуючої компанії                                                                                                          | Екологічні показники                                                                                                                                                                                                                                               | Соціальні показники                                                                                                                                 | Економічні показники                                                                                                                                           |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <ul style="list-style-type: none"> <li>послуги управління парком;</li> <li>моніторинг;</li> <li>планування та проєктування</li> </ul> | <ul style="list-style-type: none"> <li>екологічний менеджмент і моніторинг;</li> <li>енергетичний менеджмент;</li> <li>споживання води;</li> <li>поводження з відходами та використання матеріалів;</li> <li>природне середовище і кліматична стійкість</li> </ul> | <ul style="list-style-type: none"> <li>соціальний менеджмент і моніторинг;</li> <li>соціальна інфраструктура;</li> <li>робота з громадою</li> </ul> | <ul style="list-style-type: none"> <li>створення робочих місць;</li> <li>просування місцевого бізнесу та МСП;</li> <li>створення економічної вигоди</li> </ul> |

Рис. 1. Передумови та цільові показники для ЕІП

Джерело: сформовано автором за [15]

еко-промислового парку визначається як частка від ділення суми набраних балів на максимальну можливу кількість балів, що відповідає загальній кількості вимог. Цей підхід дозволяє отримати кількісний показник, який можна легко інтерпретувати та використовувати для порівняння парків між собою.

Для стимулювання постійного вдосконалення міжнародні рамки передбачають систему рівнів відповідності. Це дозволяє паркам не просто декларувати свою належність до еко-індустріальних об'єктів, а й підтверджувати рівень своєї зрілості.

*Бронзовий рівень:* повна відповідність усім обов'язковим передумовам і базовим стандартам результативності.

*Срібний та Золотий рівні:* вимагають перевищення базових значень за ключовими екологічними та соціальними показниками, наприклад, через впровадження систем адаптації до змін клімату або досягнення нульового балансу викидів [15].

Поряд із міжнародними стандартами, які надають загальну рамку, країни розробляють власні національні деталізовані методики оцінки, адаптовані до своїх економічних, соціальних та політичних реалій.

В Індії було розроблено індійську систему рейтингу промислових парків (Indian Industrial Park Rating System, IPRS), що є прикладом практичного застосування міжнародних рамок на національному рівні.

Система рейтингування IPRS використовується як інструмент оцінки, порівняння та стимулювання підвищення якості індустріальних парків у рамках державної політики промислового розвитку «Make in India» та сприяння залученню інвестицій [17]. Вона забезпечує прозору класифікацію парків на основі комплексних критеріїв їхньої інфраструктури, сервісів і функціональних показників для інвесторів, девелоперів і політиків.

Структура системи IPRS базується на чотирьох основних компонентах оцінювання: базова інфраструктура парку – забезпечення електроенергією, водопостачанням, системами водовідведення, мережею доріг, телекомунікаціями та ІКТ-мережами; зовнішні зв'язки – транспортне сполучення (залізничні вузли, порти, автомагістралі), логістичні термінали та територіальна близькість до ключових вузлів; підтримка підприємницької діяльності – наявність бізнес-сервісів, центрів обслуговування, готових до експлуатації приміщень («plug-and-play»), цифрових послуг та тренінгових центрів; екологічні та безпекові аспекти – управління стічними водами, утилізація відходів, моніторинг якості повітря, заходи пожежної безпеки та дотримання санітарно-гігієнічних нормативів.

У версії IPRS 3.0 (2025 р.) методологічну основу було розширено впровадженням нових параметрів, що виходять за межі суто інфраструктурних показників: екологічна стійкість та «зелена» інфраструктура – впровадження екологічно стійких рішень (енергоефективність, використання відновлюваних джерел енергії тощо); логістика та зв'язки – оцінка ефективності ланцюга поставок; цифровізація – розвиток цифрових сервісів та впровадження систем «розумного парку»; професійно-освітня інтеграція – налагодження зв'язків із освітніми інституціями та адап-

тація людського капіталу до потреб резидентів; зворотний зв'язок від орендарів – системне врахування відгуків учасників парку для оптимізації операційних процесів [18].

Оцінювання парків здійснюється на основі заповнення стандартизованих анкет, де надаються відповіді щодо доступності та якості кожного із параметрів. За результатами оцінювання визначається категорія парку: лідери – високі показники за всіма або більшістю критеріїв; претенденти – середній рівень; «амбіціанти» – парки, що розвиваються, з потенціалом зростання [19].

Оцінювання в IPRS проводиться за бальною системою, що будується на стандартизованих параметрах для кожного з ключових критеріїв функціонування промислового парку. Результат оцінювання є інтегральна сума зважених показників, яка дозволяє однозначно класифікувати парк у відповідну категорію (лідери, претенденти, «амбіціанти») [20].

У Китаї впроваджено складну ієрархічну систему оцінок різних видів парків, яка поєднує як формальні стандарти національного рівня, так і механізми оцінювання окремих парків за різними напрямками розвитку. Центральну роль у формуванні та впровадженні критеріїв відіграють урядові органи, зокрема Національна комісія з розвитку та реформ (National Development and Reform Commission – NDRC), Міністерство промисловості та інформаційних технологій (MIIT) та Міністерство екології та навколишнього середовища (MEE), які розробляють і затверджують відповідні стандарти, вимоги й методики оцінки [21].

Структура системи оцінювання базується на трьох ключових векторах:

- Національні стандарти демонстраційних еко-індустріальних парків (National Demonstration Eco-Industrial Parks): містять комплекс обов'язкових і факультативних показників, що охоплюють сталий розвиток, економічну ефективність та якість менеджменту;
- Стандарти трансформації до циркулярної економіки (Circular Economy Transformation): визначають критерії ресурсоефективності та оцінку екологічної продуктивності промислових об'єктів;
- Стандарти «зелених» індустріальних парків (Green Industrial Parks): фокусуються на декарбонізації, підвищенні енергоефективності та впровадженні екологічно чистих технологій.

У межах цих стандартів аспекти оцінки охоплюють: економічний розвиток (виробнича продуктивність, інновації, інвестиційна привабливість), екологічну діяльність (споживання ресурсів, рівень викидів, управління відходами), управлінські практики (ефективність менеджменту, інформаційна прозорість) та соціальні наслідки (створення робочих місць, безпека праці тощо) [21].

Таким чином, китайська система рейтингування промислових парків – це багатовимірний модель, де формальні стандарти поєднуються з дієвими механізмами контролю та підтримки. Оцінювання базується на балансі чотирьох ключових сфер: економічної ефективності, екологічної стійкості, якості управління та соціального розвитку.

Для оцінювання промислових парків у Китаї використовують національний стандарт HJ 274-2015, розробле-



ний Міністерством екології та навколишнього середовища КНР [22]. Це чітка система кількісних та якісних показників із конкретними правилами збору даних та формулами розрахунку. Процес оцінювання відбувається за принципом прямого порівняння: фактичні дані зіставляють із еталонними значеннями. Кожен показник має свою фіксовану «вагу», що і визначає підсумковий рейтинг парку.

У країнах ЄС та OECD оцінювання індустріальних парків розглядається не лише як інструмент фінансового аналізу, а як складова місцевої політики розвитку (place-based policy). У межах цього підходу ефективність індустріальних парків оцінюється з урахуванням регіонального контексту, зокрема економічної спеціалізації території, інституційного середовища та взаємодії з місцевими класстерами. OECD підкреслює, що результати функціонування індустріальних парків мають аналізуватися з позицій їх внеску у структурну трансформацію економіки регіону та розвиток інноваційних екосистем, а не обмежуватися показниками прямих фінансових результатів [23].

Оцінювання ефективності промислових парків у європейській практиці ґрунтується на чітко сформульованих KPI (Key Performance Indicators) вже на початковій стадії проекту, їх регулярному моніторингу та активному залученні ключових стейкхолдерів (органів влади, керуючих компаній, резидентів і місцевих громад) до процесу реалізації та коригування цілей. Як правило, такі KPI охоплюють показники продуктивності та економічної віддачі, інноваційної активності підприємств-резидентів, а також створення та якості робочих місць. У підходах OECD ці інструменти розглядаються не ізольовано, а як елемент place-based індустріальної політики, що дозволяє адаптувати рамки оцінювання до конкретних територіальних, інституційних і соціально-економічних умов регіонів ЄС, забезпечуючи зв'язок між ефективністю окремого парку та цілями регіонального розвитку [23].

Сучасний етап розвитку інфраструктури ІП в Україні також супроводжується активним впровадженням принципів ЕІП, що передбачає розширення оцінювання не лише з урахуванням економічної ефективності, а й екологічної сталості та управлінської спроможності. Національний стандарт ДСТУ 9328:2025 «Еко-індустріальні парки. Критерії сталості та метод оцінювання» було затверджено 05.06.2025 р. № 95 Державним підприємством «Український науково-дослідний і навчальний центр проблем стандартизації, сертифікації та якості» для впровадження міжнародних рамкових підходів у національну практику оцінювання парків, і набув чинності з 01.09.2025 року. Він передбачає рейтингову систему оцінювання ІП за рівнями відповідності («золотий», «срібний» або «бронзовий») на основі критеріїв ефективного управління, сталості процесів та екологічного впливу [24].

Цей стандарт розроблений в рамках проекту міжнародної технічної допомоги «Глобальна програма еко-індустріальних парків в Україні: реалізація на місцевому рівні», що реалізується Організацією Об'єднаних Націй з промислового розвитку (UNIDO) в семи країнах за фінансової підтримки Швейцарії через Державний секретаріат Швейцарії з економічних питань (SECO).

ДСТУ 9328:2025 дозволяє розвивати переробну промисловість, підтвердити для міжнародних інвесторів, що

парк відповідає усталеним європейським стандартам, як і вироблена в ньому продукція [25].

Стандарт впроваджує комплексну рейтингову систему для визначення відповідності парку критеріям сталості. В її основі лежить поєднання основних та додаткових показників, які дозволяють об'єктивно виміряти якість управління, технологічну зрілість процесів та ступінь екологічного впливу. Механізм оцінювання реалізується через систему бального моніторингу: кожен виконаний норматив оцінюється у відповідну кількість балів, після чого сукупна їхня кількість визначає рівень відповідності парку статусу еко-індустріального [25].

Отже, у міжнародній практиці для оцінювання ефективності ІП та ЕІП найчастіше застосовується бальні методи оцінювання показників, що дозволяє об'єднувати визначені різномірні критерії (якісні та кількісні) при побудові інтегрального рейтингу. Математично така система має ентропійний характер: ваги критеріїв динамічно підлаштовуються під рівень невизначеності та ризиків, що потребує постійного моніторингу та регулярного оновлення планів. Це забезпечує об'єктивність рейтингу та гнучкість у прийнятті рішень.

Переходячи від теоретичних рамок до їх практичної реалізації, проведений аналіз свідчить, що процес оцінки ІП є складним процесом, вимагає значних ресурсів та супроводжується численними викликами.

Одним з найбільших викликів є проблема даних. Для проведення повної оцінки, як того вимагають Міжнародні рекомендації для індустріальних парків [01], необхідний значний обсяг інформації. Процес оцінки включає в себе не лише аналіз документів, а й проведення структурованих інтерв'ю з ключовими особами (від представників парку, учасників та інших суб'єктів, місцевих органів влади до технічного персоналу). Також жодна рамка не є абсолютно універсальною, її ефективність значною мірою залежить від локальних умов: стандарти, розроблені для розвинених країн, часто потребують значної адаптації для країн, що розвиваються.

Оцінювання ефективності функціонування ІП є складним багатоаспектним процесом, що включає збір та аналіз великої кількості даних, інтеграцію різномірних параметрів.

Відкриту інформацію про індустріальні парки в Україні можна охарактеризувати як формально доступну, але аналітично обмежену. Базовою відкритою інформаційною основою для дослідження ІП в країні є каталог «Індустріальні парки України» [26], який ведеться Мінекономіки. Каталог містить стандартизований мінімум характеристик ІП (місцезнаходження, спеціалізація, дата реєстрації, загальна площа, площа приміщень, кількість учасників та інших суб'єктів, інфраструктура, логістика тощо) й формально може бути використаний для об'єктивного порівняння ІП в країні. Однак інформація в каталозі має переважно реєстраційно-декларативний характер й мало придатна для глибокого аналізу діяльності ІП. Показники фактичної діяльності ІП (ступінь заповненості, кількість резидентів, обсяги інвестицій, виробнича та екологічна результативність та ін.) системно не публікуються, можуть епізодично з'являються в інформаційно-аналітичних джерелах по окремих ІП без чіткої систематизації і структуризації.

Таким чином, із-за асиметрії, що склалася в інформаційному полі щодо ефективності створення та функціонування ІП в країні, без польових досліджень або доступу до неопублічної звітності неможливо об'єктивно відокремити реально функціонуючі ІП від номінальних проєктів, що створювалися для захоплення земельної ділянки без наміру здійснювати виробничу діяльність, чи отримання податкових пільг.

На основі систематизації міжнародних і національних підходів до оцінювання ефективності функціонування індустріальних парків, а також на основі доступних відкритих інформаційних джерел, пропонується методичний підхід до оцінки ефективності їх створення (рис. 2).

Запропонована методика, з урахуванням стану реєстру ІП України, чинної нормативно-правової бази та наявних практичних обмежень, забезпечує адаптацію міжнародних підходів до доступної інформаційної бази на національному рівні.

Як видно з рис. 2, методика оцінки ефективності створення ІП поєднує сім компонент, що характеризують відповідні аспекти створення та функціонування ІП, й оцінюються за 10-бальною системою. Математично оцінка ефективності створення ІП є моделлю адитивної згортки з ваговими коефіцієнтами:

$$EC_{IP} = \sum_{i=1}^7 w_i \cdot K_i,$$

де  $w_i$  – вага  $i$ -ї компоненти,

$K_i$  – оцінка  $i$ -ї компоненти в балах.

Компонента «Логістика» (вага 0,1) оцінює фізичну інтеграцію ІП в транспортну мережу регіону та країни. У методиці використано два індикатори: відстань до автомобільних під'їзних шляхів та відстань до залізничних під'їзних шляхів. Використання порогових значень у 5 км для автошляхів та 10 км для залізничні базується на економічній доцільності витрат на будівництво «останньої милі». Згідно з настановами UNIDO щодо вибору локації, доступність транспортних магістралей безпосередньо впливає на логістичні витрати учасників та інших суб'єктів ІП, що є одним із головних чинників їхньої конкурентоспроможності та ефективності [1]. Для промислових парків, що орієнтовані на експорт, залізничне сполучення відіграє головну роль для перевезення великих обсягів продукції чи сировини. В умовах трансформації логістичних ланцюгів в Україні через обмеження доступу до морських портів, роль залізничних під'їздів є критично важливою, що робить цей критерій не лише технічним, а й стратегічним параметром виживання бізнесу.

Компонента «Енергоресурси» (вага 0,2) визначає забезпеченість ІП базовими комунікаціями: електропостачанням, водопостачанням та газопостачанням. У методиці визначається зведений індекс –

$$EP = \frac{1}{3} \cdot \left( \frac{3_{E_{наяне}}}{3_{E_{проєктна}}} + \frac{3_{B_{наяне}}}{3_{B_{проєктна}}} + \frac{3_{Г_{наяне}}}{3_{Г_{проєктна}}} \right) \cdot 100\%,$$

що є середнім значенням відношень наявних потужностей до проєктних для забезпечення електро-, водо- та газопостачанням. Пороги оцінки ( $EP \leq 15\%$  – 0 балів;

$15\% < EP \leq 50\%$  – 5 балів;  $EP > 50\%$  – 10 балів) відображають реальний стан розвитку ІП від «паперового проєкту» до фактично функціонуючого, на території якого учасники та інші суб'єкти здійснюють господарську діяльність.

У рамках стимулювання створення та функціонування індустріальних парків Кабінет Міністрів України прийняв Постанову від 04 червня 2024 року №644 [27]. Постанова передбачає надання коштів на будівництво об'єктів інженерних, транспортних споруд і комунікацій (автомобільні шляхи, лінії зв'язку, засоби тепло-, газо-, водо- та електропостачання, інженерні комунікації тощо), покриваючи до 50 % (або 80 % на деокупованих територіях) витрат. Максимальний розмір стимулювання складає 150 млн грн.

Компонента «Тип території» (вага 0,05) розглядається як показник операційної спроможності до індустріального використання території (майданчики) парку. В методиці перевага віддається новим майданчикам («Greenfield» – 10 балів), тоді як колишні промислові зони «Brownfield» оцінюються у 0 балів.

Майданчики «Greenfield» можуть мати вищі початкові витрати, але потенційно краще адаптовані для здійснення гнучкого просторового планування, адаптованого під сучасні технологічні та екологічні вимоги, що важливо для сталого розвитку і залучення інвесторів. Майданчики «Greenfield» ідеально підходять для організацій, які виходять на нові ринки або галузі, де інфраструктура, побудована на замовлення, є критично важливою для довгострокового успіху [28].

Майданчики «Brownfield» мають нижчі початкові витрати й менші часові затрати на реалізацію, але можуть зіткнутися з витратами на реконструкцію та модернізацію інфраструктури й застарілих будівель, також можуть містити екологічні ризики, пов'язані з попереднім використанням. Майданчики «Brownfield» добре підходять для підприємств, які прагнуть швидко масштабуватися, скоротити витрати або модернізувати діяльність без значних капітальних витрат [28].

Компонента «Керуюча компанія» (вага 0,15) визначає ефективність управління, координацію учасників та розвиток інфраструктури індустріального парку. Наявність досвідченої керуючої компанії (досвід більше 5 років – 10 балів) є однією з ключових умов ефективного розвитку парку, оскільки саме керуюча компанія забезпечує операційну ефективність, сервіси «єдиного вікна», взаємодію з державними органами, юридичне супроводження та міжнародний маркетинг [29].

Досвідчена керуюча компанія здатна забезпечити вищий рівень задоволеності орендарів, що за методологією UNIDO має перевищувати 51% для визнання парку успішним. Як показав порівняльний аналіз на основі усереднених міжнародних показників, за наявності досвідченої керуючої компанії, парки досягають показника 60 % заселеності за 6 років [1].

Компонента «Якірне підприємство» (вага 0,15) визначає наявність в індустріальному парку підприємства (відсутнє – 0 балів; непрофільне – 5 балів; профільне – 10 балів), яке відіграє центральну роль у формуванні промислової екосистеми на території парку, створюючи значні економічні, технологічні, інноваційні та інституційні стимули для інших учасників.

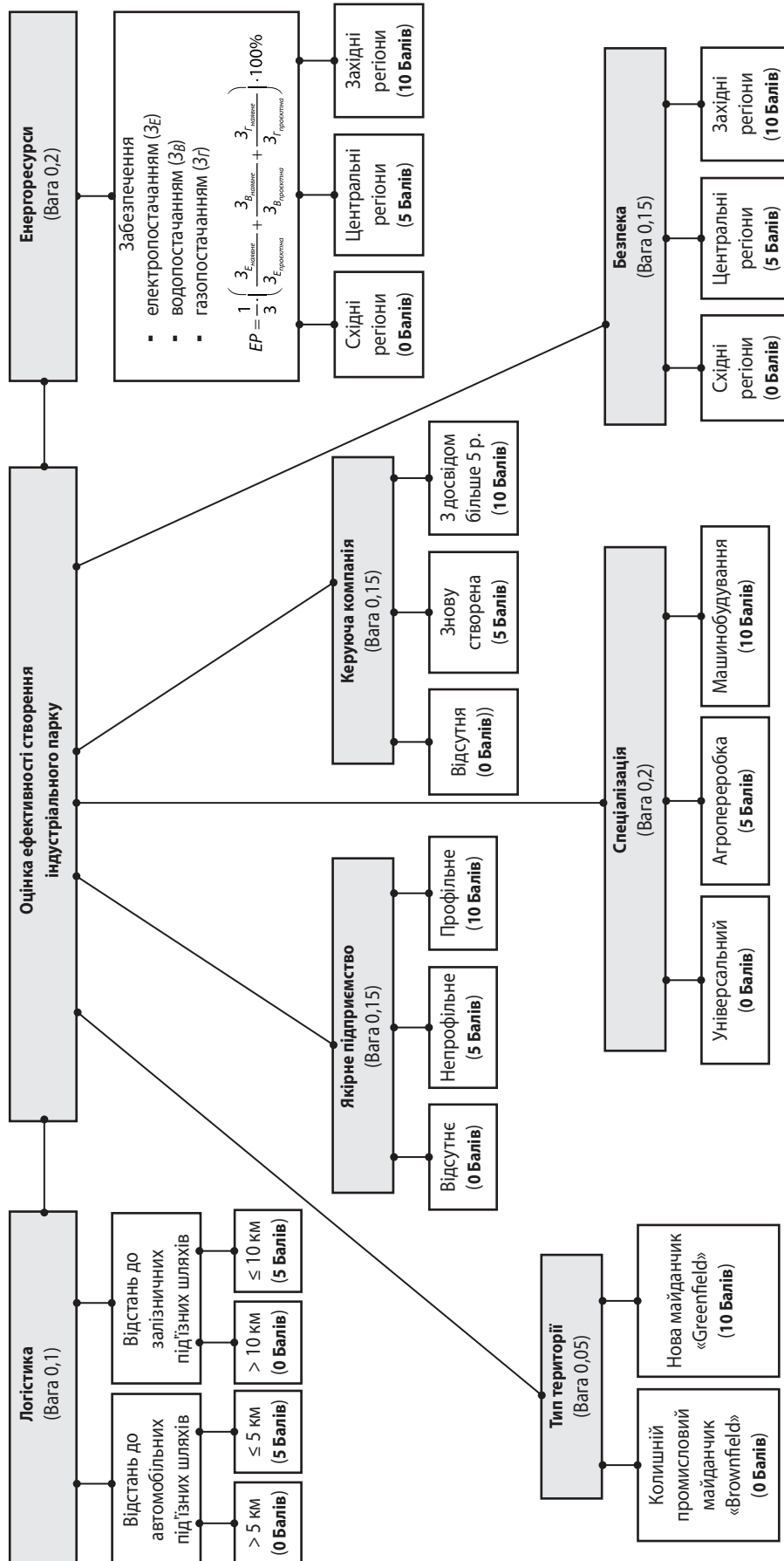


Рис. 2. Методика оцінки ефективності створення індустріального парку

Джерело: авторська розробка

Емпіричні дослідження показали, що якірні підприємства мають функцію стабілізатора економічної активності: їх присутність пов'язана з більш високими рівнями продуктивності менших фірм, більшою концентрацією праці з високою доданою вартістю, а також з більшою життєздатністю інвестиційних потоків у довгостроковому періоді [30].

Компонента «Спеціалізація» (вага 0,2) відображає стратегічний напрям розвитку та галузеву спрямованість індустріального парку. У методиці 0 балів присвоєно універсальним паркам, 5 балів паркам, що спеціалізуються на агропереробці та 10 балів паркам, що спеціалізуються на машинобудуванні.

Машинобудуванню в оцінці віддається пріоритет як сектора промисловості з високою доданою вартістю, здатністю створення висококваліфікованих робочих місць із високою продуктивністю праці та доходами.

Менш пріоритетними в методиці вважаються індустріальні парки, що спеціалізуються на агропереробці. Незважаючи на війну, агропереробка залишається фундаментальним сектором в країні, що забезпечує стабільні експортні доходи [31].

Універсальним паркам в методиці надається найнижчий пріоритет, оскільки вони характеризуються розмитою галузевою структурою, слабшими кластерними ефектами, а також неспроможністю чіткої ідентифікації стратегічних пріоритетів розвитку.

Компонента «Безпека» (вага 0,15) відображає просторову диференціацію геополітичних, воєнних і соціально-інституційних ризиків, пов'язаних із розміщенням індустріального парку (східні регіони – 0 балів; центральні регіони – 5 балів; західні регіони – 10 балів).

Через високі воєнні ризики іноземні інвестори наразі проявляють стриманий інтерес, тоді як українські компанії забезпечують 90% запитів на розміщення виробництв. Масштабна релокація понад 1,5 тис. підприємств у центральні та західні регіони призвела до значного зростання кількості нових парків саме в цих регіонах країни. Хоча уряд пропонує підвищене співфінансування інфраструктури для деокупованих територій (80/20 замість 50/50), фізична близькість до зони бойових дій залишається критичним стримуючим фактором для капітальних інвестицій [32].

**Висновки.** Проведене дослідження засвідчило, що оцінка ефективності створення ІП є багатовимірною науково-практичною проблемою, розв'язання якої ускладнюється відсутністю єдиного методологічного консенсусу: у світовій практиці паралельно співіснують кількісно-бальні системи (Міжнародні рамкові положення про ЕІП, IPRS в Індії, НІ 274-2015 у Китаї), інституційно орієнтовані підходи (моніторинг якості управління паркових компаній) та place-based концепції, характерні для країн ЄС і ОЕСР, що вписують оцінку парку в ширший контекст регіональної промислової політики.

Пряме перенесення міжнародних рамкових методик (зокрема 64-індикаторної системи ЕІП) на національний ґрунт нашоюхується на суттєве обмеження – інформаційну асиметрію, що унеможливає застосування міжнародних методик без польових досліджень чи доступу до непублічної звітності.

У зв'язку з цим у статті обґрунтовано авторський методичний підхід до оцінки ефективності створення ІП, який адаптує міжнародний досвід до реальних інформаційних можливостей українського реєстру. Запропонована модель адитивної згортки поєднує сім зважених компонент – логістику, енергоресурси, тип території, керуючу компанію, якірне підприємство, спеціалізацію та безпеку, – кожна з яких оцінюється за 10-бальною шкалою з урахуванням специфічних порогових значень (зокрема нормативів UNIDO щодо заповненості парку та відстані до транспортної інфраструктури). Розподіл вагових коефіцієнтів компонент відображає актуальні пріоритети державної політики воєнного та повоєнного періоду – насамперед підвищену вагу енергозабезпечення та спеціалізації, а також урахування безпекового чинника як самостійного критерію розміщення виробництва.

Практична цінність запропонованої методики полягає в тому, що вона дозволяє формувати інтегральну кількісну оцінку на основі даних, які реально доступні з відкритих джерел, і водночас зберігає сумісність із міжнародними підходами до оцінювання ЕІП.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з емпіричною апробацією запропонованої методики на масиві діючих ІП України.

## БІБЛІОГРАФІЯ

1. Міжнародні рекомендації для індустріальних парків // United Nations Industrial Development Organization (UNIDO). Vienna : UNIDO, 2019. 128 p. URL: <https://geipp-ukraine.org/wp-content/uploads/2021/12/Mizhnarodni-rekomendatsii-IP-2.pdf>
2. Farole T., Akinci G. Special Economic Zones : Progress, Emerging Challenges, and Future Directions. Washington, DC : World Bank, 2011. 319 p. DOI: <https://doi.org/10.1596/978-0-8213-8763-4>
3. Zeng D. Z. Building Engines for Growth and Competitiveness in China : Experience with Special Economic Zones and Industrial Clusters. Washington, DC : World Bank, 2010. URL: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/294021468213279589/pdf/564470PUB0buil10Box349496B01PUBLIC1.pdf>
4. Zeng D. Z. Global Experiences of Special Economic Zones with Focus on China and Africa : Policy Insights. *Journal of International Commerce, Economics and Policy*. 2016. Vol. 7. No. 3. P. 1–27. DOI: <https://doi.org/10.1142/S1793993316500186>
5. Галасюк В. В. Індустріальні парки: світовий досвід та перспективи створення в Україні. *Економічний аналіз*. 2018. Т. 28. № 1. С. 40–50. URL: <https://api.dspace.wunu.edu.ua/api/core/bitstreams/680471af-367a-4524-af61-06a0c6f96338/content>
6. Горностай Н. І., Михальченкова О. Є. Світовий досвід розвитку індустріальних парків та їхні переваги для розвитку економіки України. *Наука технології інновації*. 2022. № 4(24). С. 45–51. DOI: <http://doi.org/10.35668/2520-6524-2022-4-04>
7. Акімова О. В., Ліннік Д. Ю. Індустріальні парки як механізм постконфліктного відновлення України. *Економічний prospect*. 2023. № 185. С. 21–25. DOI: <https://doi.org/10.32782/2224-6282/185-4>
8. Хаустова В. Є. Промислова політика в Україні: формування та прогнозування : монографія. Харків : ВД «ІНЖЕК», 2015. 384 с. URL: [https://ndc-ipr.org/media/ndc\\_old/documents/projects\\_and\\_analytics/PromPolituka.pdf](https://ndc-ipr.org/media/ndc_old/documents/projects_and_analytics/PromPolituka.pdf)



9. Івашко О. Індустріальні парки в системі інвестиційної безпеки держави: теорія та практика. *Економічний часопис Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки*. 2018. Вип. 4. С. 32–40. DOI: <https://doi.org/10.29038/2411-4014-2018-04-32-40>
10. Хаустова В. Є., Костенко Д. М., Ісмаїлов А. Світовий досвід створення та розвитку індустріальних парків. *Бізнес Інформ*. 2025. № 10. С. 142–155. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2025-10-142-155>
11. Хаустова В. Є., Решетняк О. І., Ісмаїлов А. Індустріальні парки: бібліометричний аналіз генези досліджень. *Економіка та суспільство*. 2025. № 81. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-81-77>
12. Хаустова В. Є. Трансформація моделі економіки України у повоєнний період : монографія. Харків : Лібуркіна Л. М., 2025. 152 с. DOI: <https://doi.org/10.32983/978-617-7801-52-7>
13. Кизим М. О. Промислова політика та кластеризація економіки України : монографія. Харків : ВД «Інжек», 2011. 304 с. URL: [https://ndc-ipr.org/media/ndc\\_old/documents/kizimmono.pdf](https://ndc-ipr.org/media/ndc_old/documents/kizimmono.pdf)
14. Хаустов М. М., Ісмаїлов А. Стан та проблеми розвитку індустріальних парків в Україні // *Конкурентоспроможність та інновації: проблеми науки та практики* : матеріали XX Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (21 листопада 2025 р., м. Харків, Україна). Харків : ФОП Лібуркіна Л. М., 2025. С. 774–778. URL: [https://ndc-ipr.org/media/publications/files/TEZU\\_21\\_11\\_2025.pdf](https://ndc-ipr.org/media/publications/files/TEZU_21_11_2025.pdf)
15. Міжнародні рамкові положення про еко-індустріальні парки: Версія 2.0 / UNIDO, World Bank Group, GIZ. URL: <https://geipp-ukraine.org/wp-content/uploads/2021/08/Mizhnarodni-ramkovi-polozhennia-pro-EIP.pdf>
16. Про індустріальні парки : Закон України від 21.06.2012 № 5018-VI (зі змін. і допов.). *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 22. Ст. 212. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5018-17#Text>
17. Industrial Parks Facilitating Smarter Infrastructure and Stronger Industrial Growth // PIB India. URL: <https://www.pib.gov.in/PressReleasePage.aspx?PRID=2207690&reg=3>
18. Industrial Park Rating System 3.0 launched in New Delhi // Usthadian. URL: <https://www.usthadian.com/industrial-park-rating-system-3-0-launched-in-new-delhi/>
19. Piyush Goyal Launches Industrial Park Rating System 3.0 // Adda247. URL: <https://currentaffairs.adda247.com/piyush-goyal-launches-industrial-park-rating-system-3-0/>
20. Industrial Park Rating System (IPR): Enhancing Industrial Competitiveness and Promoting Sustainability // Invest India. URL: <https://www.investindia.gov.in/team-india-blogs/industrial-park-rating-system-ipr-enhancing-industrial-competitiveness-and>
21. Enhancing China's Regulatory Framework for Eco-Industrial Parks: Comparative Analysis of Chinese and International Green Standards // The World Bank. 2019. URL: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/950911554814522228/pdf/Enhancing-China-s-Regulatory-Framework-for-Eco-Industrial-Parks-Comparative-Analysis-of-Chinese-and-International-Green-Standards.pdf>
22. Standard for national demonstration eco-industrial parks. URL: <https://www.chinesestandard.net/PDF/English.aspx/HJ274-2015>
23. OECD. Regions in Industrial Transition: Policies for People and Places. Paris : OECD Publishing, 2019. DOI: <https://doi.org/10.1787/c76ec2a1-en>
24. Національний стандарт щодо еко-індустріальних парків. URL: <https://sdm-partners.com/novyny/pravovi-novini/eco-industrial-parks/>
25. Сертифікація екоіндустріальних парків: що змінює новий нацстандарт? // Armada Law. URL: <https://armada.law/blog/sertyfikacziya-ekoindustrialnyh-parkiv-shho-zminyuue-novyy-naczstandart/>
26. Оновлено каталог індустріальних парків України // Міністерство економіки України. URL: <https://me.gov.ua/view/3a5db9a6-a3fe-4f00-894b-48682d9a0bc3>
27. Деякі питання державного стимулювання створення та функціонування індустріальних парків : Постанова Кабінету Міністрів України від 04.06.2024 № 644. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/644-2024-%D0%BF#Text>
28. Greenfield vs Brownfield Projects: Choosing the Best Path for Your Manufacturing Growth // OpenPR. URL: <https://www.openpr.com/news/4189756/greenfield-vs-brownfield-projects-choosing-the-best-path>
29. Industrial Parks Overview // UNIDO. URL: <https://ipp.unido.org/industrial-parks-overview>
30. Nilsson M., Schubert T., Mörner J. The productivity effects of regional anchors on local firms in Swedish regions between 2007 and 2019 – evidence from an expert-informed machine learning approach. *Journal of Economic Geography*. 2025. Vol. 25. Issue 2. P. 215–234.
31. Еко-індустріальні парки як частина зеленого відновлення та постконфліктних можливостей для промислового сектора в Україні / UNIDO, World Bank Group, GIZ. URL: <https://geipp-ukraine.org/wp-content/uploads/2024/06/Eko-industrialni-parki-ta-zelene-vidnovlennya.pdf>
32. Григоренко Ю. Проблеми розвитку індустріальних парків в Україні на третьому році війни. URL: <https://gmk.center/ua/posts/problemu-rozvytku-industrialnykh-parkiv-v-ukraini-na-tretomu-rotsi-vijny/>

**Додаткові матеріали:** Не передбачені.

**Джерела фінансування:** Дослідження не отримувало зовнішнього фінансування.

**Вдячності:** Не передбачені.

**Конфлікт інтересів:** Автор заявляє про відсутність конфлікту інтересів.

**Використання ШІ:** Інструменти ШІ у підготовці цієї роботи не використовувались.

**Заява про оригінальність:** Наданий матеріал раніше не публікувався та в інші видання не надсилався.

**Supplementary Materials:** Not applicable.

**Funding:** This research received no external funding.

**Acknowledgments:** Not applicable.

**Conflict of interest:** The author declares no conflict of interest.

**AI use statement:** No AI tools were used in the preparation of this work.

**Originality statement:** The submitted material has not been previously published and has not been submitted to any other journal.

## REFERENCES

Adda247. Piyush Goyal Launches Industrial Park Rating System 3.0. <https://currentaffairs.adda247.com/piyush-goyal-launches-industrial-park-rating-system-3-0/>

Akimova O. V. & Linnik D. Yu. (2023). Industrialni parky yak mekhanizm postkonfliktnoho vidnovlennia Ukrainy [Industrial parks as a mechanism for post-conflict recovery of Ukraine]. *Економічний простір*, 185, 21–25. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/185-4>

Armada Law. Sertyfikatsiia ekoindustrialnykh parkiv: shcho zmyniue novyi natsstandart? [Certification of eco-industrial parks: what changes with the new national standard?]. <https://armada-law/blog/sertyfikatsiya-ekoindustrialnyh-parkiv-shho-zmyniue-noviy-naczstandart/>

chinesestandard.net. Standard for national demonstration eco-industrial parks. <https://www.chinesestandard.net/PDF/English.aspx/HJ274-2015>

Farole T. & Akinci G. (2011). *Special Economic Zones: Progress, Emerging Challenges, and Future Directions*. Washington, DC: World Bank. <https://doi.org/10.1596/978-0-8213-8763-4>

Halasiuk V. V. (2018). Industrialni parky: svitovyi dosvid ta perspektyvy stvorennia v Ukraini [Industrial parks: world experience and prospects for creation in Ukraine]. *Ekonomichnyi analiz*, 1(28), 40–50. <https://api.dspace.wunu.edu.ua/api/core/bitstreams/680471af-367a-4524-af61-06a0c6f96338/content>

Hornostai N. I. & Mykhalchenkova O. Ye. (2022). Svitovyi dosvid rozvytku industrialnykh parkiv ta yikhni perevahy dlia rozvytku ekonomiky Ukrainy [World experience in the development of industrial parks and their advantages for the development of the economy of Ukraine]. *Nauka tekhnolohii innovatsii*, 4(24), 45–51. <http://doi.org/10.35668/2520-6524-2022-4-04>

Hryhorenko Yu. Problemy rozvytku industrialnykh parkiv v Ukraini na tretomu rotsi viiny [Problems of industrial parks development in Ukraine in the third year of war]. <https://gm.kcenter.ua/posts/problemy-rozvytku-industrialnykh-parkiv-v-ukraini-na-tretomu-rotsi-viiny/>

Invest India. Industrial Park Rating System (IPR): Enhancing Industrial Competitiveness and Promoting Sustainability. <https://www.investindia.gov.in/team-india-blogs/industrial-park-rating-system-ipr-enhancing-industrial-competitiveness-and>

Ivashko O. (2018). Industrialni parky v systemi investytsiinoi bezpeky derzhavy: teoriia ta praktyka [Industrial parks in the system of investment security of the state: theory and practice]. *Ekonomichnyi chasopys Skhidnoevropeiskoho natsionalnoho universytetu imeni Lesi Ukrainky*, 4, 32–40. <https://doi.org/10.29038/2411-4014-2018-04-32-40>

Khaustov M. M. & Ismailov A. (2025). Stan ta problemy rozvytku industrialnykh parkiv v Ukraini [State and problems of industrial parks development in Ukraine]. *Konkurentospromozhnist ta innovatsii: problemy nauky ta praktyky: materialy KhKh Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi internet-konferentsii (21 lystopada 2025 r., m. Kharkiv, Ukraina)* [Competitiveness and Innovation: Problems of Science and Practice: materials of the XX International Scientific and Practical Internet Conference (November 21, 2025, Kharkiv, Ukraine)] (pp. 774–778). Kharkiv: FOP Liburkina L. M. [https://ndc-ipr.org/media/publications/files/TEZU\\_21\\_11\\_2025.pdf](https://ndc-ipr.org/media/publications/files/TEZU_21_11_2025.pdf)

Khaustova V. Ye. (2025). *Transformatsiia modeli ekonomiky Ukrainy u poviennyi period: monohrafiia* [Transformation of the model of the economy of Ukraine in the post-war period: monograph]. Kharkiv: Liburkina L. M. <https://doi.org/10.32983/978-617-7801-52-7>

Khaustova V. Ye. (2015). *Promyslova polityka v Ukraini: formuvannia ta prohnozuvannia: monohrafiia* [Industrial policy in Ukraine: formation and forecasting: monograph]. Kharkiv: VD «INZHEK». [https://ndc-ipr.org/media/ndc\\_old/documents/projects\\_and\\_analytics/PromPolituka.pdf](https://ndc-ipr.org/media/ndc_old/documents/projects_and_analytics/PromPolituka.pdf)

Khaustova V. Ye., Reshetniak O. I. & Ismailov A. (2025). Industrialni parky: bibliometrychnyi analiz henezy doslidzhen [Industrial parks: a bibliometric analysis of the genesis of research]. *Ekonomika ta suspilstvo*, 81. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-81-77>

Khaustova V. Ye., Kostenko D. M. & Ismailov A. (2025). Svitovyi dosvid stvorennia ta rozvytku industrialnykh parkiv [World

experience in the creation and development of industrial parks]. *Biznes Inform*, 10, 142–155. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2025-10-142-155>

Kyzym M. O. (2011). *Promyslova polityka ta klasteryzatsiia ekonomiky Ukrainy: monohrafiia* [Industrial policy and clustering of the economy of Ukraine: monograph]. Kharkiv: VD «INZHEK». [https://ndc-ipr.org/media/ndc\\_old/documents/kizimmono.pdf](https://ndc-ipr.org/media/ndc_old/documents/kizimmono.pdf)

Ministerstvo ekonomiky Ukrainy. Onovleno kataloh industrialnykh parkiv Ukrainy [Catalog of industrial parks of Ukraine updated]. <https://me.gov.ua/view/3a5db9a6-a3fe-4f00-894b-48682-d9a0bc3>

Nilsson M., Schubert T. & Mörner J. (2025). The productivity effects of regional anchors on local firms in Swedish regions between 2007 and 2019 – evidence from an expert-informed machine learning approach. *Journal of Economic Geography*, 2(25), 215–234.

OECD (2019). *Regions in Industrial Transition: Policies for People and Places*. Paris: OECD Publishing. <https://doi.org/10.1787/c76ec2a1-en>

OpenPR. Greenfield vs Brownfield Projects: Choosing the Best Path for Your Manufacturing Growth. <https://www.openpr.com/news/4189756/greenfield-vs-brownfield-projects-choosing-the-best-path>

PIB India. Industrial Parks Facilitating Smarter Infrastructure and Stronger Industrial Growth. <https://www.pib.gov.in/PressReleasePage.aspx?PRID=2207690>

sdm-partners.com. Natsionalnyi standart shchodo ekoindustrialnykh parkiv [National standard for eco-industrial parks]. <https://sdm-partners.com/novyny/pravovi-novini/eco-industrial-parks/>

UNIDO (2019). *Mizhnarodni rekomendatsii dlia industrialnykh parkiv* [International guidelines for industrial parks]. Vienna: UNIDO. <https://geipp-ukraine.org/wp-content/uploads/2021/12/Mizhnarodni-rekomendatsii-IP-2.pdf>

UNIDO. Industrial Parks Overview. <https://ipp.unido.org/industrial-parks-overview>

UNIDO, World Bank Group, GIZ. *Mizhnarodni ramkovi polo-zhennia pro eko-industrialni parky: Versiia 2.0* [International framework for eco-industrial parks: Version 2.0]. <https://geipp-ukraine.org/wp-content/uploads/2021/08/Mizhnarodni-ramkovi-polo-zhennia-pro-EIP.pdf>

UNIDO, World Bank Group, GIZ. *Eko-industrialni parky yak chastyna zelenoho vidnovlennia ta postkonfliktnykh mozhlyvosti dlia promyslovoho sektora v Ukraini* [Eco-industrial parks as part of green recovery and post-conflict opportunities for the industrial sector in Ukraine]. <https://geipp-ukraine.org/wp-content/uploads/2024/06/Eko-industrialni-parki-ta-zelene-vidnovlennya.pdf>

Usthadian. Industrial Park Rating System 3.0 launched in New Delhi. <https://www.usthadian.com/industrial-park-rating-system-3-0-launched-in-new-delhi/>

The World Bank. (2019). *Enhancing China's Regulatory Framework for Eco-Industrial Parks: Comparative Analysis of Chinese and International Green Standards*. <https://documents1.worldbank.org/curated/en/950911554814522228/pdf/Enhancing-China-s-Regulatory-Framework-for-Eco-Industrial-Parks-Comparative-Analysis-of-Chinese-and-International-Green-Standards.pdf>

Pro industrialni parky: Zakon Ukrainy vid 21.06.2012 № 5018-VI (zi zmin. i dopov.) [On industrial parks: Law of Ukraine dated June 21, 2012 No. 5018-VI (with amendments and additions)] (2012, June 21). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 22. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5018-17#Text>

zakon.rada.gov.ua. (2024, June 4). Deiaki pytannia derzhavnoho stymuliuvannya stvorennia ta funktsionuvannya industrialnykh parkiv: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 04.06.2024 № 644 [Some issues of state stimulation of the creation and functioning of industrial parks: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated June 4, 2024 No. 644]. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/644-2024-%D0%BF#Text>

Zeng D. Z. (2010). *Building Engines for Growth and Competitiveness in China: Experience with Special Economic Zones and Industrial Clusters*. Washington, DC: World Bank. <https://documents1.worldbank.org/curated/en/294021468213279589/pdf/564470PUB0Buil10Box349496B01PUBLIC1.pdf>

Zeng D. Z. (2016). Global Experiences of Special Economic Zones with Focus on China and Africa: Policy Insights. *Journal of International Commerce, Economics and Policy*, 3(7), 1–27. <https://doi.org/10.1142/S1793993316500186>

Стаття надійшла до редакції 07.04.2026 р.

Статтю прийнято до публікації 25.04.2026 р.

Оприлюднено 11.08.2026 р.